

Svrha i uloga crkve na principima Svetog Pisma

Svrha i uloga Crkve je da širi Evanđelje Isusa Hrista u svim narodima: (Matej 28:18-20; Marko 16:15; Dela 1:8; Dela 8:4; 1. Solunjanima 1:8; Dela 5:32).

Njen zadatak je da proslavlja ime Trojedinog Boga.

Boga Oca; Boga Sina i Boga Svetog Duha. TRI u Jednom i JEDAN u Trojici.

Hrišćani kao "So" sprečavaju kvarenje u moralnom i duhovnom smislu i daju ukus svetlu (Matej 5:13-16; Filipljanima 2:15; Efescima 1:3-7; 5:8; 1. Solunjanima 5:5; Juda 3; 1. Petrova 2:5, 9; Jevrejima 13:15; 1. Korinćanima 6:20; 1. Petrova 3:15).

Kada se razmatra poreklo izraza Crkva, potiče od reči "Eklesia"

Ekklesia, (iz starogrčkog) ἐκκλησία, do reči znači „Pozvani” („die Herausgerufene")

Hristova crkva je jedna crkva. To je crkva koja se sastoji od svih vernika koji su se pokajali za svoje grehe, primili oproštenje greha i dar Svetog Duha. Ti vernici se nalaze po celom svetlu. Bog će okupiti svoju Crkvu iz svih naroda, kolena i jezika (Otkr.7:9).

Ali nama danas je jasniji naziv za Crkvu, CRKVA, Church, Kirche - što u Božijoj promisli jeste "Pripadati Gospodu"

Takođe Crkva predstavlja svojinski odnos, ona nije repa bez korena, niti je prepuštena sama sebi.

Crkva je Božija svojina, i sam Bog u njoj je uredio život, darove službe.

On je uredio način kako će crkva funkcionisati i živeti pod Njegovim vođstvom, uticajem i voljom.

Bog je Bog reda i savršene organizacije.

Bog je odredio starešinsko rukoploženje za službe u Crkvi.

Bez biblijskog rukopoloženja u službu crkve, dela su slaba tj. ljudska priroda.

Naziv "Kuriakon" (u prevodu) označava mesto na kome ili u kome se Crkva sakupljala.

Smatralo se u "Ranoj Crkvi", kao da i to mesto takođe pripada Gospodu, pa se zato to mesto zvalo Kuriakon, a iz toga i naziv Church, Kirche, i Crkva. (vidi: Systematic Theology, p.557).

Potsetiću: na više mesta u Bibliji, u Starom zavetu a i Novom zavetu govori Gospod... (kao i Mojsiju i drugim svojim slugama:

"Izuj se, jer mesto na kojem stojiš je sveto"

"A Gospod mu reče: Izuj obuću svoju sa svojih nogu: jer je mesto na kome stojiš sveta zemlja." (Dela 7:33)

"A Bog reče: Ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveta zemlja." (2. Mojsijeva 3:5)

U Novom Zavetu izraz Crkva se upotrebljava u sledećim značenjima:

1. okupljanje vernika radi službe Bogu na određenom mestu (1.Korinćanima 11:18; 14:19,28).
2. vernici koji žive na određenom mestu (1. Korinćanima 16:1; Galatima 1:2; 1. Solunjanima 2:14).
3. grupa vernika u domu nekog pojedinca (1. Korinćanima 16:19; Kološanima 4:15; Filimonu 2).
4. grupa, (danas aliansa) zajednica u nekoj od određenih oblasti (Dela 9:31)
5. telo vernika na celom svetu (Matej 16:18; 1. Korinćanima 10:32; 12:28; uporedi Efescima 4:11-16)
6. celokupno delovanje vernih na Zemlji (Efescima 1:20-22; uporedi:Filipljanima 2:9-11).

Organizacija i disciplina u Crkvi

U Novom Zavetu nalazimo jasno izraženo aktivnu duhovnu organizaciju.

Čitamo o starešinama, učiteljima, pastorima, đakonima. Neophodno je imati pastira nad svakim stadom (mesnom crkvom), koji bi služili stadu (Dela 20:17:28).

Poglavar crkve je jedino Gospod Isus Hrist i niko drugi. (Efescima 1:22-23).

Crkva je Hristovo Telo, živi organizam. Prema Pismu, u crkvi mora da postoji duhovna organizacija.

Crkva je organizovani organizam.

Biti organizovan znači da se nešto događa tačno i na vreme. Duhovna organizacija nije unapred napravljen sistem (od strane nekih ljudi u Crkvi) po kome treba da funkcioniše Crkva. To nije ljudska organizacija, nego prilagođavanje delovanju Duha Svetoga.

Razlog za organizaciju u Crkvi je njen rast (Dela 2:41 i 4:4).

Gospod je Svojoj Crkvi dao petostruku službu.

Apostol Pavle izjavljuje: „On (Bog) je dao jedne za apostole, a jedne za proroke, a jedne za jevandeliste, a jedne za pastire i učitelje“ (Efescima 4:11)

Po Istom redosledu organizaciju u Crkvi potvrđuje apostol Pavle: „Jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, a potom čudotvorce, onda darove isceljivanja, pomaganja, upravljanja, različne

jezike. (1. Korinćanima 12:28)

Zanači: i apostole, i proroke, i evangeliste, i pastire, i učitelje, i propovednike i misionare, vođe kućnih krugova, vodstvo koji služe mladima i učitelje veronauke, sve ovo je Bog dao da bi Crkva rasla i duhovno i brojčano.

Postoje razne službe u Crkvi:

pouke, dušebrižništvo, posećivanje bolesnih, tim za slavljenje i veličanje Boga, održavanje crkvenih prostorija, dežurstva za vreme bogoslužjenja.

Da bi sve to teklo bez smetnje, mora da postoji organizacija službi.

Niko u Crkvi nije veći ili manji, više ili manje vredan od drugoga. Mi imamo različite darove, ali svi smo, opet, jedno. Ima većih stepena autoriteta i poštovanja, ali duhovno, pred Bogom smo svi jedno.

Mi smo jedno stado jednog Pastira.

Mi smo jedna vrsta loze na jednom Čokotu. Mi smo jedno Carsko sveštenstvo. Jedna smo porodica sa jednim Ocem, jedna građevina sa jednim Temeljom. I mi smo jedno telo sa Hristom kao jedinom Glavom (Matej 23:8-12). U Svetom pismu možemo videti da je mesna (lokalna) crkva osnovna jedinica zajedničkog delovanja vernih osoba na području gde žive.

Ona je samostalna u svom duhovnom životu i razvoju i neposredno je povezana s Hristom.

O samostalnim lokalnim (mesnim) crkvama čitamo u 1. Korinćanima 1:2; Efescima 1:1; Filipljanima 1:1; Kološanima 1:2; 1. Solunjanima 1:1.

Ove samostalne hrišćanske crkve dobrovoljno sarađuju putem dogovora i zajedničkih konferencija. U Otkrivenju 1:11 obratite pažnju na veznik "i" u spominjanju lokalnih crkava u Maloj Aziji.

Ove crkve su bile samostalne i nezavisne jedna od druge. Svaka od njih je imala svoje episkope i đakone.

Ove Crkve su, nesumnjivo, sarađivale, ali ne pomoću centralne vlasti, nego u ljubavi. U prvim vekovima Crkve nad mesnim hrišćanskim crkvama nisu upravljali pape i patrijarsi. Crkve su imale svoje lokalno uređenje, samostalnost i Hrista kao Glavu. U Novom zavetu ne nalazimo ni Savez crkava, niti bilo kakvo telo na vrhu koje vlada drugim crkvama.

U centru Crkve je Gospod Isus Hristos i nije važno koliko članova crkva ima da bi Isus bio prisutan u njoj

(Matej 18:20). Po novozavetnim načelima, mesnom Crkvom kao organskom zajednicom (Telom Hristovim) upravljaju starešine odnosno (pastori-apostoli/pastori-episkopi) i njihovi pomoćnici - đakoni.

Apostoli /Episkopi su starešine koji nadgledaju crkvu, ispunjeni su Duhom Svetim, imaju kvalifikacije koje su od Boga, a zapisane su u

1. Timoteju 3:1-7 i Titu 1:5-9. U Delima 6:1-7 takođe nalazimo kvalifikacije za vođstvo u crkvi.

Kao prvo, u vođstvu su muškarci, a ne žene. Ako nema muškaraca koji ispunjavaju biblijski kodeks o vođstvu / mogu i žene ako su u starešinstvu Crkve. Kako? Žene su te koje su u Novom zavetu ostale kraj Isusa i izdržale su sve do kraja sa Isusom. Isusova objava Mariji i Magdaleni Žene se nalaze u najužem krugu Isusovih sledbenika. Na taj način one su uključene, a ne isključene, u sam period nastanka i rasta Crkve i njenom utemeljenju. Time postaju osposobljenje da budu i prvi Hristovi glasnici, objavitelji Isusovog vaskrsnuća.

Zanimljivo je da se Isus, po vaskrsnuću, ne objavljuje prvo Petru, čak ni Jovanu, svom omiljenom učeniku, već ženama. Isus nam time želi nešto važno reći: Pazite muškarci kako se ponašate prema ženama!

Ne zaboravite, da me je jedan izdao, jedan me se tri puta odrekao, svi napustili, dok su me one sledile i ostale do kraja, do groba uz mene! Poznam njihovu veliku privrženost i ljubav.

Uvaženi, ne zaboravimo još nešto: da Samarijanka (Jovan 4:-42), postaje prva misionarka, objaviteljka

„Dobre vesti - Radosne vesti“. a Marija iz Magdale (Jovan 20:16-1, prva susreće Vaskrsloga Gospoda Isusa i time postaje „Apostol apostola“. To je kruna svega što je u Evandeljima rečeno o ženama.

Moje lično mišljenje o predmetu žena u službi Crkvi je:

Nepostoji nikakva sumnja u to da joj je ta velika čast dana kao nagrada za vernost i odanost.

Zato razmislimo dobro šta znače reči: „Neki bi želeli biti bašteinci apostola, ja bih radije bio baštinik Samarijanke, koja je, dok su oni pošli po hranu, u svojoj revnosti za duše zaboravila krčag“.

Velike žene" (Debora, Ruta, Ana, Marija - mati Spasiteljeva, Jovana, Suzana, Priskila... i druge biblijske žene) poslužile su na slavu imena Gospodnjeg. Nije mali broj primera da sestre u Gospodu imaju veću hrišćansku zrelost od braće. Žena može da bude u službi sveštstva đakon, u misioniranju, evangeliziranju, da podučava decu, da uči druge žene, da uči devojke, da prorokuje, pa i da krsti zajedno sa muškarcem, a ne sama. Ali žena ne može biti (episkop - apostol) u Crkvi gde postoje muževi (1. Korinćanima 14:34-35 i 1. Timoteju 2:11-12).

Zašto to Sveto pismo brani?

Stara zmijsa preko "duha Jezaveljinog i Ahavovog" nastoji da onesposobi muškarce i navodi žene da preuzimaju ulogu vođe u crkvi. U Božijem planu i poretku je da čovek bude vođa u crkvi.

“Adam ne bi prevaren, a žena prevarena učini prestup" (Prva Timoteju 2:14). Druga kvalifikacija je da ti ljudi moraju da budu nanovo rođeni, poznati svima u crkvi. Treća kvalifikacija je da su ti ljudi svojim životom u

kući, u crkvi i van crkve dokazali da su poštteni, da imaju dobar karakter, da su pouzdani.

Vođe tj. sluge u crkvi moraju da budu "puni Duha Svetoga". Biti duhovan ne znači da neko ume lepo, pobožno da priča, ili da zna da citira Bibliju. To i đavo može da radi. Duhovan čovek je ispunjen Duhom Svetim.

On je pod kontrolom i upravom Duha Svetoga.

Takvi ljudi su poslušni Gospodu, Duh Sveti ih vodi u svim poslovima. Vođe moraju da budu "puni mudrosti".

To su ljudi koji imaju duhovno znanje i koji znaju u svakoj prilici da mudro, na pravi način primene Božiju Reč. Što se tiče polaganja ruku na ljude koji ispunjavaju navedene uslove (Dela 6) ono predstavlja jedinstvo i solidarnost cele Crkve, na čelu sa apostolima, sa izabranim ljudima. Rukopolaganje znači priznavanje da su ovi ljudi od Boga opunomoćeni da vrše dužnosti u Crkvi. Apostoli im nisu dali nikakvu silu kad su stavili ruke na njih. Sedmorica su pre rukopolaganja već bili puni Duha Svetoga. Apostoli su rukopolaganjem javno objavili da stoje uz one koji su izabrani.

Što se tiče discipline, Božiji plan je čistota Crkve, radi širenja Evanđelja po svetu.

Samo čista Crkva može da evangelizira svet uspešno. Ako neko od članova crkve pokušava da zaustavi delo Božije, Bog takve disciplinuje, ili ih uklanja (Dela 5:1-10. Otac nebeski traži potpuno predavanje svoje dece Isusu Hristu našem Gospodu. On želi da budemo jednaki obličju NJegovoga Sina.

Mi smo dužni da prvo disciplinujemo sebe, pa onda, u ljubavi, da disciplinujemo braću i sestre oko nas.

Slava Gospodnja nije prisutna u crkvama u kojima se toleriše greh. Kada članovi crkve puše, piju, psuju, žive nemoralno, krađu, lažu i ravnodušni su prema svome grehu, na taj način žaloste Duha Svetoga.

S druge strane, vernici koji se iskreno kaju i žele obnovu, dobrodošli su u Božijem narodu.

Po učenju Svetoga pisma, crkva ima pravo da isključi iz svoga članstva svaku osobu koja se ne vlada po hrišćanskim principima, širi lažno učenje i time ruši mir i jedinstvo crkve.

Prva Korinćanima 14:33, 40; 1. Timoteju 3:1-13; Titu 1:4-9; 2:6-7; Efescima 4:10-12; 1. Petrova 5:1-6; Dela 14:22-23; 15:2,6; 16:4; Jevrejima 13:17; 1. Timoteju 5:17; 1. Korinćanima 16:16; Matej 18:15-18; 1. Korinćanima 5:1-13; 1. Timoteju 1:20. Najstroža disciplinska mera je isključenje iz crkve. Isključena osoba na taj način nema zaštitu od satanskih napada, kao što imaju verni u crkvi. Pavle na to misli kad kaže "da se takav preda satani na propast tela" (1. Korinćanima 5:5).

Cilj mere nije da ta osoba propadne i da bude izgubljena, nego da se probudi i kroz pokajanje dođe Gospodu (2. Korinćanima 2:3-8). Prva Korinćanima 6:1-3; Dela 5:1-14; Galatima 6:1; Psalam 141:5; Priče 9:8-9; 10:17; 12:15; 13:10,18; 15:31-32; 19:20; 26:12; 27:5-6; Luka 17:3-4; Efescima 5:11; 1. Timoteju 5:20; 1. Petrova 4:17a; Rimljanima 16:17-18; Titu 1:10-11; 2. Solunjanima 3:6, 14-15.

Objašnjenje za Dela 1:26: O metodu biranja dvanaestog apostola - ovo nije kockanje.

Nije bio uključen novac, niti se pio alkohol kao što se to radi u današnje vreme.

Apostoli su bili pod kontrolom Duha Gospodnjeg. Birali su prema metodu Staroga zaveta.

Ovde se radilo o dva učenika koji su imali iste kvalifikacije.

Trebalo je samo da Gospod pokaže koga je On izabrao za apostolsku službu.

U kutiju su stavili dve tablice, na kojima su ispisana imena Matije i Barsabe;

koja tablica prva ispadne taj je bio izabran. Ovo je bila starozavetna praksa.

U Starom zavetu Bog je na različite načine objavljivao ljudima Svoju volju. Tada su se apostoli još uvek držali Staroga zaveta. Vremenski, Stari zavet prestaje tek u drugom poglavlju Dela, kada je izliven Duh Sveti na Hristove učenike. Na temelju Priča 16:33, apostoli su tražili da Gospod pokaže koga je izabrao.

Ova praksa, od Dana Pedesetnice, u Crkvi uopšte više ne važi. U Novom zavetu više ne čitamo da se neko ovim služio. Danas Božiju volju saznajemo kroz celokupno otkrivenje Svetoga pisma i Duha Svetoga, koji živi u hrišćanima i uvodi nas u svaku istinu. Nama više nisu potrebni žrebovi Staroga zaveta.

Unutrašnji odnosi u Crkvi:

Jaka i postojana Crkva izgrađuje se kada njeni članovi imaju uzajamnu ljubav prema Gospodu Isusu Hristu i čvrstu odluku da slede Gospoda. Hrišćani su potrebni jedni drugima. Potrebne su nam uzajamne molitve i pomoć. Prilikom novog rođenja Duh Sveti nas ne samo pripaja Hristovoj Crkvi, već se nastanjuje i živi u svakome od nas. Naše jedinstvo nije u nekoj vrsti ljudske organizacije, već u Hristovom Duhu.

Naši međusobni odnosi, naši odnosi prema svetlu i, iznad svega, prema Gospodu Isusu, jesu po Duhu.

Isus je srušio sve barijere ljudskoga ponosa. Oborio je ograde rasizma, nacionalnosti, društvenog položaja i nejednakosti polova.

Svaku razliku između "Jevrejina i Grka" Isus je zauvek uklonio. U Crkvi Božijoj nema isticanja nacionalnosti (Galatima 3:28 i Kološanima 3:11). U Marku 11:17 Isus je rekao: "Dom moj zvaće se dom molitve za sve narode" a ne samo za jednu naciju. Hristovo Telo je jedinstvena celina, ali sa puno različitih udova.

Oni ne liče jedan na drugoga, ali deluju u harmoniji. Hrišćani imaju različite darove kojima se međusobno dopunjuju. U Crkvi jača vera. Dela 5:12 i Jevrejima 10:24-25 govore o redovnom, zajedničkom okupljanju vernika. Danas, nažalost, mnogi hrišćani zanemaruju skupštinu i ostaju kod kuće. Pobožnost kod kuće, u vreme bogoslužjenja, ne može da bude zamena za crkvu.

Ako postoji crkva koja propoveda Evanđelje, a mi smo u mogućnosti da je posetimo, naša je dužnost da idemo u crkvu i da slušamo Hristovo Evanđelje.

Ako postoji crkva u tvom mestu, gde možeš da slaviš Boga sa nanovo rođenima, iskoristi tu mogućnost. Najveća opasnost našem zajedništvu jeste greh. Greh oduzima radost spasenja, a u praksi nas odvađa jedan od drugoga. Simbol našeg zajedništva je večera Gospodnja. Ona nas obavezuje na potpuno pripadanje Gospodu. U našem praktičnom zajedništvu svaki od nas nosi odgovornosti.

A to su: priznanje svojih i oprostjenje tuđih greha, nošenje bremena, nevolja i problema ostalih u crkvi.

Jovan 13:34-35; 1. Korinćanima 13:1-13; 1. Jovanova 4:7-12; Efescima 1:15; Kološanima 1:4; 1. Jovanova 3:14; 1. Petrova 1:22; 2:17; Matej 25:31-40; Rimljanima 12:9-16; Efescima 4:1-3; 5:18-21; 1. Solunjanima 5:11-14; 1. Timoteju 5:17-19; Jevrejima 13:17-18; 1. Petrova 5:15; Filipljanima 2:1-5; Matej 20:25-28; 5:23-25; 1. Korinćanima 14:33,40; 1. Korinćanima 12:12-27; Efescima 4:15-16,29-32; Jakovljeva 1:19; 2. Petrova 1:5-8.

Jevrejima 12:15: ogorčenost ne utiče loše samo na fizičko zdravlje već nas i duhovno isušuje.

Jedini lek za ogorčenost prema drugim ljudima je potpuno oprostjenje. Gospod Isus je rekao Svojim učenicima da opraštaju i zaboravljaju grehe drugim ljudima (Matej 6:14-15; 18:21-35; Luka 6:27-38). Ako se držiš ovih uputstava i moliš se za onog ko ti je naneo zlo, biće ti nemoguće da u isto vreme u svom srcu gajiš ogorčenost prema toj osobi. Gospod će ti dati stvarnu ljubav za nekoga ko ti je učinio nepravdu, dok se moliš za njega. Gospod Isus se moli za Svoje iskupljene, nanovorođene, da budu jedno (Jovan 17:17-23).

Objašnjenje za (Dela 2:42-47 i Dela 4:32-37).

Prvi hrišćani nisu živeli u komunama. Lomili su hleb po kućama. Dakle, kuće nisu prodavali i nisu jeli iz zajedničkih kazana. Treba uzeti u obzir da ovaj tekst u drugoj glavi govori o danima praznika u Jerusalimu. Stotine hiljada Jevreja su došli sa svih strana. Jevreji su oduvek bili gostoprimljivi. A pošto se na dan Pedesetnice obratilo oko tri hiljade ljudi, koji su sigurno hteli da ostanu još neko vreme sa apostolima, da bi se poučili u novoj veri koju su prihvatili, bilo je potrebno da neko vodi brigu o njima.

Crkva se, zato, složila da se oformi zajednička kasa iz koje će se pomagati ljudima koji su ostali u njihovim kućama, svakome prema potrebi. U Delima 4:32-37 kaže se: "Jer su svi posednici zemlje ili kuća prodavali što su imali". Bilo je bogatih vernika, koji su imali i više kuća. Ako je neko imao dve kuće, prodao je jednu.

Nije prodao kuću u kojoj je živeo, nego onu koja se modernim jezikom zove "vikendica".

Posle ovog opisa crkve, više nigde ne nalazimo da su vernici prodavali kuće i zemlju.

Nigde u poslanicama apostola Pavla, ne piše da se ovo primenjuje. Dela 2 i 4 opisuju zajednicu sastavljenu samo od Jevreja, koji su u svetlu proroštva čekali da počne mesijansko carstvo. Tada još nisu shvatili da će biti period Crkve. Očekivali su da će odmah nastati Hristovo hiljadugodišnje carstvo. Pošto to carstvo tada nije došlo, ovo prodavanje kuća nije se nastavilo.

Božija volja nije da živimo u komunama, već svako posebno sa svojom porodicom, u svojoj kući, da radimo svojim rukama, da pomažemo siromašnima i onima koji su u potrebi. U 2. Solunjanima 3:10 apostol govori da, ako neko neće da radi, nego hoće na račun Crkve da živi, tome ne treba dati da jede. S druge strane, ako vidimo brata koji se trudi i hteo bi da radi, a izgubio je posao, moramo da damo (1. Jovanova 3:17-18).

U Delima 2 i 4 postoji princip koji važi zauvek – među pravim hrišćanima nema sebičnosti, nego uzajamno pomaganje.

Odnos Crkve i države (Matej 22:15-22 ("Caru carevo, a Bogu Božije"))

Rimljanima 13:1-7 (milicija i vojska su od Bogapostavljene da održavaju red i mir u zemlji).

Pravi hrišćanin će da podržava nastojanje vlasti da suzbije širenje droge, korupciju i kriminal); 1. Timoteju 2:1-4 (Bog hoće da i oni koji su na vlasti dožive spasenje); Jeremija 29:7; 1. Petrova 2:13-20; Titu 3:1-2; Efescima 6:5-9; Dela 24:15-16; Jovan 18:36; Matej 4:8-10 (Gospod Isus se odrekao svetskog, bezbožnog načina vladavine, da bi na Božiji način uspostavio večno, Božije carstvo); Luka 22:25-30 (vidljivo carstvo hrišćana je budućnost i ostvariće se u hiljadugodišnjem carstvu Gospoda našega Isusa Hrista, koji će vladati sa gore Sion nad celom zemljom).

U Danilu 2:20-21 piše da Gospod postavlja careve i smenjuje ih. Gospod je osnivač Crkve. I Crkva i država služe Bogu u onome za šta su osnovane. Iako imaju različita područja delovanja, poštujući slobodu opredeljenja i veroispovedanja, i Crkva i država mogu miroljubivo da sarađuju na dobrobit društva.

Sveto pismo spominje da su mnogi državnici bili istinski hrišćani, korisni čitavom društvu:

ugledni Teofil (Luka 1); rimski kapetan Kornilije (Dela 10); prorok Danilo u Babilonu; vernici u domu cezara (Filipljanima 4:22). Međutim, hrišćani u državi nemaju pravo da prisiljavaju ljude drugih uverenja da postanu hrišćani, jer Bog želi službu iz ljubavi, a ne pod pretnjom. Isto tako, država nema pravo da podržava ili progoni religiju koja se njoj sviđa, ili ne sviđa.

Posao vlasti je da vodi brigu o zakonitosti i redu u društvu, a ne da zapoveda ljudima kome će se oni klanjati. Crkva ne treba da se upliće u politiku, niti politika u crkvene poslove i pitanja vere. Hrišćanstvo ne propoveda neko posebno ekonomsko i političko uređenje niti sme da dozvoli da zavisi od politike i ekonomije. Sve do hiljadugodišnjeg carstva, kada će Gospod Isus da uspostavi teokratiju, Crkva je odvojena od države.

Mnogo puta vlasti nisu bile po volji vernika. Ali i tada, hrišćani su pozvani da se mole Bogu za predstavnike vlasti, a ne da ih ruše (1. Petrova 2:12-18; Titu 3:1-2). Gospod ima veliko strpljenje i milost i prema lošim vladarima. Jedan od njih je bio i car Navuhodonosor, koji je doživeo obraćenje (Danilo 4). Zahvaljujući pobožnom životu i molitvama proroka Danila, car Navuhodonosor je spašen.

Gospod Isus je rekao Svojim učenicima da će oni biti NJegovi ambasadori pred carevima zemaljskim. Gospod daje Duha Svetoga Svojim slugama da sa slobodom govore NJegovu Reč pred vlastima, i da proslavljaju jedinoga, Istinitoga Boga (Psalam 119:46; Matej 10:17-20; Luka 3:19-20; Dela 24:24-25;).

Ovim principima Svetog pisma se organizuje i funkcioniše naš hrišćanski centar „DobraVest“

Za "DobraVest" Nikola Mijatov-Meister.